

Arrest

**nr. 55 941 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. BRION verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 16 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 april 2010 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing die hem betreft diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die dit beroep bij arrest nr. 46 541 van 20 juli 2010 verworpen heeft.

1.4. Op 5 november 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Dit vormen de bestreden beslissingen.

a) Ten opzichte van verzoeker is zij gemotiveerd als volgt:

“(…)

Op 23/07/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

b) Ten opzichte van verzoekster is zij gemotiveerd als volgt:

“(…)

Op 23/04/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij merkt in haar nota het volgende op: *“In zoverre het verzoekschrift, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gericht aan de heer H.S., uitgaat van mevrouw H.M., dient opgemerkt te worden dat zij niet het vereiste belang heeft.”*

2.2. Te dezen dient de Raad op te merken dat het verzoekschrift gericht werd tegen twee beslissingen, namelijk de in punt 1.4. bedoelde beslissingen, waarbij de in punt 1.4. a) bedoelde beslissing gericht is tegen verzoeker en de in punt 1.4. b) bedoelde beslissing gericht is tegen verzoekster.

2.3. De Raad stelt dus vast dat verzoekers in één verzoekschrift, verschillende beslissingen viseren. In beginsel kan slechts één rechtshandeling per verzoekschrift worden bestreden. Meerdere rechtshandelingen kunnen slechts ontvankelijk in één verzoekschrift worden bestreden indien daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald wanneer de bestreden rechtshandelingen samenhangen (RvS 23 juli 2002, nr. 109 504). Het kan niet betwist worden dat de eerste bestreden beslissing samenhangt met de tweede bestreden beslissing. Het betreft hier namelijk gelijkaardige beslissingen die getroffen werden ten aanzien van leden van dezelfde familie op dezelfde dag.

2.4. De Raad gaat er redelijkerwijze van uit dat de vordering van de heer H.S. gericht is tegen de in punt 1.4. a) vermelde beslissing die tegen hem gericht is en dat de vordering van mevrouw H.M. gericht is tegen de in punt 1.4. b) vermelde beslissing die tegen haar gericht is. Verzoeksters geval kan niet

vergeleken worden met het geval van een persoon die opkomt tegen een beslissing tot weigering van afgifte van een visum waarbij hij niet het voorwerp uitmaakt van deze beslissing, waarop het arrest van de Raad waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota betrekking heeft. Verzoekster heeft derhalve wel degelijk belang bij de door haar ingestelde vordering en voor zover er een exceptie van onontvankelijkheid van beroep kan ontwaard worden in de nota van de verwerende partij dient zij verworpen te worden.

2.5. Verwerende partij werpt ter terechtzitting ook nog op dat verzoekers geen belang hebben bij het instellen van hun vordering. De Raad begrijpt uit de uiteenzetting ter terechtzitting dat verwerende partij wijst op de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in deze, waarbij verwezen wordt naar de *“vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* hieromtrent.

2.6. De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in deze geen gebonden bevoegdheid heeft. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan de vreemdeling, beslist de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde naar luid van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3 van dezelfde wet bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord *“kan”* in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, biedt de minister c.q. staatssecretaris de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. De beslissing dat de betrokkene onder de in artikel 7, eerste lid bedoelde situaties *“valt”* betekent uiteraard niet dat de in artikel 7, eerste lid voorziene bevoegdheid daardoor een gebonden karakter krijgt. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als lagere norm geen gebonden karakter kan geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgestelde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206 948).

Voor zover er een tweede exceptie van onontvankelijkheid van beroep kan ontwaard worden in de opmerkingen van de verwerende partij ter terechtzitting dient zij derhalve verworpen te worden.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 51/8, 52, *“al.1-4 al.2, 2°”* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 *“ainsi que du principe général de bonne administration, violation des formes substantielles soit prescrites à peine de nullité et excès de pouvoir.”* Tevens werpen verzoekers op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers betogen als volgt:

“ATTENDU que la motivation portée dans les décisions prises par les parties adverses datées du 5 novembre 2010 servant de base à l'ordre de quitter le territoire dans les quinze jours, cette motivation est particulièrement laconique dans la mesure où elle ne fait état que du fait que les requérants ne seraient pas porteurs d'un passeport valable avec un visa valable et ce, en infraction à l'article 7 al. 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 concernant l'accès au territoire ;
QU'il est fait état également, dans la même décision, que les requérants restent sur le territoire du royaume en infraction à l'article 2 de la même loi ;
QU'aucun autre motif n'est invoqué à l'appui de cet ordre de quitter le territoire ;
ATTENDU qu'indépendamment des motifs déjà antérieurement invoqués, les requérants invoquent également dans le cadre de la présente demande d'autres arguments étant :
A. Intégration des requérants et de leur enfant dans la société belge
ATTENDU que la famille des requérants est parfaitement intégrée en Belgique, pays où ils sont arrivés depuis de très nombreux mois et qu'ils n'ont plus quitté depuis lors ;

QUE les requérants ont fait preuve d'une parfaite citoyenneté, qu'ils se sont comportés en citoyens responsables, respectueux de la loi et de la réglementation applicable sur le territoire national belge ; QU'ils n'ont jamais, à aucun moment de leur séjour en Belgique, constitué le moindre danger pour la sécurité nationale ou pour l'ordre public n'ayant à aucun moment jamais fait l'objet d'aucune mesure de poursuite de quelque nature que ce soit;

QUE depuis leur séjour en Belgique, les requérants ont développé un certain nombre de relations qui ont eu pour résultat de les faire vivre actuellement en parfaite harmonie au sein du peuple belge ;

QUE l'enfant commun (S.) est depuis lors, et encore aujourd'hui, parfaitement scolarisé dans une école de la Ville de HUY, où cet enfant, son âge aidant, est parfaitement intégré au sein de sa classe au milieu d'enfants du même âge ;

QU'il s'en déduit que le noyau de leur vie sociale, familiale et éducative se trouve bien en Belgique;

ATTENDU que ce qui précède n'est que l'application des principes contenus dans la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et du Citoyen qui protège notamment la vie sociale et familiale ;

ATTENDU qu'il résulte que l'intégration des requérants et de leur enfant dans la société belge est un fait; qu'ores, l'intégration en Belgique doit être prise en considération (CE. du 13/06/1993, R.D.E. 1994 n° 77 ; CE. n° 80.829 du 20/06/2000, R.D.E. 2000, p.383 ; CE. n° 80.572 du 01/06/1999, J.L.M.B. 2000);

QU'il s'impose d'autre part de tenir compte du droit de chacun au respect de sa vie privée et familiale, principe de droit international reconnu notamment à l'article 8 de la C.D.H.L.F. en combinaison avec l'article 22 de la Constitution ;

B. La disproportion d'une mesure possible

ATTENDU qu'a partir du moment où les requérants et leur enfant sont en Belgique depuis l'époque indiquée et qu'ils ont fait la démonstration d'y être intégrés en menant une vie de parfaite loyauté avec les institutions du peuple belge, leur expulsion du territoire national constitue une mesure de trop grande disproportion entre l'application stricte de la loi et l'avantage que l'Etat Beige pourrait en retirer ;

QUE la motivation même de ces ordres de quitter le territoire apparaît comme purement formelle n'étant justifiée par aucune argumentation adéquate ;

C. Considérations d'ordre humanitaire

ATTENDU qu'il apparaît superflu d'insister quant à cet aspect des choses compte tenu des développements qui précèdent;

QUE la tradition humanitaire et généreuse de notre pays est le plus fort argument d'ordre humanitaire en faveur des requérants et de leur enfant;

QU'outre les graves irrégularités de motivation formelle et adéquate ici dénoncées et viciant les ordres de quitter le territoire national, force est de constater que le raisonnement y figurant ne peut résulter que d'une erreur manifeste d'appréciation.

QUE les ordres de quitter le territoire doivent être pour les différentes raisons explicitées ci-dessus annulés;"

3.2. De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen van de artikelen 51/8, 52, "al.1-4 al.2, 2°"; van de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 "ainsi que du principe général de bonne administration, violation des formes substantielles soit prescrites à peine de de nullité et excès de pouvoir", aangezien verzoekers nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze het voormelde geschonden werd door de bestreden beslissingen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.4. Verzoekers vinden het "bijzonder laconiek" dat de bestreden beslissingen enkel gewag maken van hun illegale verblijfsstatus, maar hiermee gaan verzoekers eraan voorbij dat de bestreden beslissingen tevens verwijzen naar arresten van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Deze motieven worden door verzoekers niet betwist. Alleszins tonen verzoekers met hun betoog niet aan in welke mate de formele motieven hen niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Verzoekers geven aan dat ze meerdere motieven verwachten in de bestreden beslissingen maar ze laten na uiteen te zetten waarop deze verwachting gestoeld is. Waar verzoekers in fine van hun verzoekschrift nog gewag maken van "graves

irrégularités de motivation formelle et adéquate ici dénoncées et viciant les ordres de quitter le territoire national; force est de constater que le raisonnement y figurant ne peut résulter que d'une erreur manifeste d'appréciation" dient de Raad op te merken dat verzoekers zware aantijgingen uiten maar nergens in hun verzoekschrift concretiseren welke ernstige schendingen van de formele motiveringsplicht zij ontwaren in de bestreden beslissingen en op welke wijze de bestreden beslissingen getuigen van een manifeste beoordelingsfout.

3.5. Waar verzoekers vervolgens een uitgebreid betoog wijden aan hun integratie in België en die van hun kind, en overwegingen uiten van humanitaire aard, voorafgegaan door de woorden "(...) *les requérants invoquent également dans le cadre de la présente demande d'autres arguments étant: (...)*" dient de Raad op te merken dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt om verzoekers' geval in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van de in hun verzoekschrift aangevoerde elementen inzake hun vermeende integratie in België en van hun overwegingen van humanitaire aard. Het komt verzoekers toe dit kenbaar te maken aan de verwerende partij via de daartoe geëigende procedures, wat verzoekers blijkbaar van plan zijn aangezien ze in fine van hun verzoekschrift aankondigen "*Que les requérants se proposent d'ailleurs de déposer dans les plus brefs délais une demande de régularisation basée sur l'article 9a.3 de la loi du 15 décembre 1980.*"

3.6. Voor zover uit het betoog van verzoekers onder kopje "*B. La disproportion d'une mesure possible*" in hun verzoekschrift dient afgeleid te worden dat verzoekers de schending opwerpen van het evenredigheidsbeginsel dient de Raad op te merken dat het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de gelaakte feiten en de getroffen maatregel.

3.7. Verzoekers betwisten op geen enkele wijze de juistheid van de motieven van de bestreden beslissingen. Blijkens het administratief dossier hebben verzoekers ook geen verblijfsaanvraag om humanitaire of medische redenen lopende, minstens maken verzoekers daarvan geen bewijs over. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat het treffen van bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van de in de bestreden beslissing vermelde motieven buiten elke redelijke verhouding van evenredigheid staat tot de er aan ten gronde liggende feiten. De Raad wijst er nog op dat artikel 8 EVRM dat verzoekers terloops in hun verzoekschrift aanstippen en waarvan de inhoud vergelijkbaar is met het gestelde in artikel 22 van de Grondwet, de verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de vrije keuze van de gezinswoonplaats en het ontwikkelen van een privéleven van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een verblijfsrecht te verbinden (cfr. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996). Blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 EVRM behoren de controle op de toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet derhalve worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in essentie bestaat in het voortzetten van een privéleven ontwikkeld in illegaal verblijf, en het belang van de Belgische Staat dat er in bestaat de verblijfsreglementering te doen respecteren.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA